

Oponentský posudek bakalářské práce Kateřiny Burgetové

V minulosti jsem od Kateřiny viděl krajiny, jimž říkáme vnitřní krajiny, abychom upozornili na jejich psychický původ. V bakalářském souboru je krajina také, ale v menších formátech ustupuje a stává se scénou pro lidské a zvířecí postavy, které bychom kvůli stejnému původu měli nazývat vnitřními postavami.

Se silícím pocitem marnosti se ovšem snažím zjistit, či to je nebo není všechno, co o Katčiných obrazech umím napsat. Na obsahovém horizontu jednotlivých obrazů bych třeba zahlédl sentimentalitu, melancholii nebo sadismus, ale znepokojuje mě, že se nedobírám dalšího zdůvodnění, proč by to u Katčiných obrazů mělo hrát roli. Na to jsou v jejich obrazech přítomné pouze v obecných obrysech.

Možná v sobě nenosíme obrazy krajiny a lidí jako kočka kořata, ale když bezděčně začneme kreslit nebo malovat, náhle malujeme obrazy lidí, krajiny a také zvířat, což je s ohledem na naši urbanizovanou civilizaci stále podivuhodnější. Jsme schopní říct, proč to tak je?

Nechtěl bych obrazy Katky Burgetové pošpinit. Působí na mě silou, kterou bych v nejlepší smyslu označil jako živočišnou. Je to druh psychofyzického potenciálu, který se projeví v každém lidském gestu. Zhlédnout ho lze třeba v jedné jediné čáře a vůbec to nemusí být čára, která by měla něco zobrazit, ale třeba přímka nakreslená od ruky do sešitu geometrie, nebo je možné zhlédnout ho v chůzi, ve stisku ruky, v polibku, v podpisu, pohledu a v leččems jiném. Tento potenciál každopádně patří k neodmyslitelným aspektům zobrazování malbou, ovšem tím ještě malbu nepovyšuje na uměleckou výpověď.

Jedna část mé osobnosti je každopádně za jedno s Katčinými obrazy. Vidím v nich křehkost a nervozitu, rozjitřenost a nejistotu, pudovost i svár jemnosti se surovostí.

Další část mé osobnosti se ale jejím obrazům vzpírá. Je mi líto, že Katka nedokáže proniknout do dalších vrstev zkoumání malby jako historií rozvinuté problematiky vztahů mezi formami a obsahy a že v jejích obrazech mi chybí špetka intelektu, která by kriticky reflektovala psychologickou podstatu jejího malování. Nevidím, že by její obrazy odlišovaly od ohromné masy jiných obrazů, které vznikají pod rukama citlivých lidí, kteří navíc nemusejí být nijak zvlášť poučení v umění, protože Katka používá poměrně rozšířené výtvarné a obsahové konvence.

Je to nepochybně velká porce citu a osobního prožitku, co Katka do malování vkládá. Takhle ovšem dnes může malovat kdokoli, kdo ovšem má hluboké city a prožitky. Společnost mu už mu v tom nebrání. Katce proto zbývá položit si otázku: Co v této krásně demokratické situaci má dělat jedinec, který se rozhodne být umělcem? Neměl by se snažit hledat něco jiného?

Známka: D.

Jiří Ptáček

